

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. L. P., b) Merkur Corporation a.s.**, se sídlem Široká 38, Liberec, **c) Neptun Corporation a.s.**, se sídlem Elišky Přemyslovny 380, Praha, **d) R. P.**, všichni zast. Mgr. Petrem Ukleinem, advokátem se sídlem Sicherova 24, Praha, proti odpůrci: **statutární město Liberec**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1, Liberec, zast. Mgr. Ing. Marianem Böhmem, advokátem se sídlem Lihovarská 12, Praha, **za účasti:** H. Š., o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 26. 7. 2023, č. j. 64 A 4/2023-601,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Odpůrci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností navrhovatelé (dále jen „stěžovatelé“) napadají v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl jejich návrh na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Liberce schváleného usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 24. 2. 2022, č. 72/2022, v částech týkajících se v návrhu specifikovaných 66 pozemků, které stěžovatelé vlastní (šlo o pozemky v katastrálních územích Doubí u Liberce, Horní Suchá u Liberce, Machnín,

Ostašov u Liberce, Radčice u Krásné Studánky, Starý Harcov, Vesec u Liberce, Vratislavice nad Nisou, Liberec a Kateřinky u Liberce).

2. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Stěžovatelé napadli uvedené opatření obecné povahy u krajského soudu a v první řadě uváděli, že odpůrce dostatečně nevypořádal jejich námitky vznesené v průběhu řízení o vydání opatření obecné povahy (územního plánu), protože jsou rozhodnutí o jejich námitkách nepřezkoumatelná. Dále se ohradili proti úpravě jednotlivých pozemků obsažené v napadeném opatření obecné povahy, přičemž u většiny z nich namítali, že v důsledku jejich zařazení k určitému způsobu využití dojde k neúměrnému snížení jejich tržní hodnoty a že územní plán zasahuje do jejich práva na podnikání, neboť znemožňuje realizaci jejich podnikatelských záměrů. Dále stěžovatelé u některých z pozemků uvedli, že úpravou územního plánu znemožňující na nich stavět vzniknou nesmyslné proluky v zástavbě nebo že územní plán znemožňuje realizaci stavby, která již byla rozhodnutím umístěna, či znemožňuje kolaudaci staveb. Podle stěžovatelů úprava obsažená v územním plánu nemůže obstát v testu proporcionality, neboť nepřiměřeně zasahuje do jejich ústavně zaručených práv.

[3] Krajský soud návrh podle § 101d odst. 2 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Rozhodnutí o námitkách stěžovatelů neshledal nepřezkoumatelným, neboť se odpůrce všemi námitkami podrobně zabýval a stěžovatelům vysvětlil, proč jim nemůže přisvědčit. Krajský soud považoval za nadbytečné opakovat k jednotlivým pozemkům argumentaci odpůrce zopakovanou i v podrobném vyjádření k návrhu, když stěžovatelé v zásadě žádné protiargumenty ani nevznесли a tvrzené důvody nezákonnosti opatření obecné povahy byly ve vztahu k většině pozemků natolik obecné, že z nich ani nevyplýval důvod nezákonnosti napadeného opatření.

[4] Krajský soud se dále podrobněji vyjádřil k pozemkům, k nimž stěžovatelé uvedli konkrétní argumentaci. K pozemku p. č. Xa v k. ú. D. u L. uvedl, že nově přijatý územní plán nemá vliv na již pravomocně umístěné stavby; obdobný závěr platí i pro námitky týkající se pozemku p. č. Xb v k. ú. K. u L.. Pokud jde o pozemky p. č. Xc, p. č. Xd a p. č. Xe v k. ú. M. u L., krajský soud především konstatoval, že se jedná o kompaktní plochu – stabilizovanou plochu zeleně sídelní, a nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že územní plán způsobí na těchto pozemcích nekompoziční proluku. Nový územní plán oproti dosavadnímu územnímu plánu přinesl podstatnou změnu z hlediska využití těchto pozemků (v předchozím územním plánu byly pozemky vedeny v kategoriích ostatní pozemky a bydlení čisté; nyní jsou vedeny jako zeleně sídelní), ke změnám však došlo v důsledku uplatněných stanovisek dotčených orgánů, která byla stěžovatelům v řízení o vydání opatření obecné povahy dostatečně vysvětlena. Konkrétně podle stanovisek Ministerstva životního prostředí a Krajského úřadu pro Liberecký kraj bylo nutno zmenšení lokality určené pro bydlení z důvodu ochrany krajinného rázu a též kvůli tomu, že nedůvodně „vybíhá“ do volné zemědělské krajiny nejvyšší třídy ochrany. Proti tomuto vysvětlení stěžovatelé žádné konkrétní argumenty nevznášejí. K pozemkům p. č. Xf a p. č. Xg v k. ú. V. nad N. krajský soud uvedl zejména, že změna úpravy obsažená v novém územním plánu nemá žádný vliv na kolaudaci stavby, která byla již pravomocně umístěna a povolena. Stěžovatelé neuvedli žádné podrobnosti k tvrzenému rozpracovanému projektu na pozemku

pokračování

p. č. 3956/3 v k. ú. Liberec a nic jim nebránilo adekvátně reagovat na zařazení pozemku již v řízení o vydání opatření obecné povahy.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelů, že územní plán nepřiměřeně zasahuje do jejich práv. Upozornil, že se vlastník nemovitosti nemůže domáhat jejího zahrnutí do konkrétního způsobu využití. Ačkoliv má vlastník právo svou nemovitost zhodnocovat, neznamená to, že se může takového zhodnocení domáhat na jiných osobách. Stěžovatelé se tedy nemohou domáhat toho, aby bylo v územním plánu přijato jejich řešení, resp. byl stanoven způsob využití jejich pozemků podle jejich představ.

3. Kasační stížnost a vyjádření odpůrce

[6] Stěžovatelé proti rozsudku krajského soudu brojí kasační stížností a navrhují, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud podle nich ignoroval jejich tvrzení a označené důkazy. Krajský soud měl nesprávně zhodnotit, že stěžovatelé nepředložili žádnou protiargumentaci k argumentaci odpůrce. Odpůrce ve svém vyjádření k návrhu uváděl, že stěžovatelé netvrdili, že nebyl nadán pravomocí vydat opatření obecné povahy, překročil meze zákonem stanovené působnosti ani že by bylo opatření obecné povahy nezákonné. Navrhovatelé však shledávali jeho nezákonnost v nepřiměřeném zásahu do svých ústavně zaručených práv, jak je zřejmé z jednoznačného znění návrhu. Neproporcionální opatření obecné povahy je nezákonné; rozsah zásahu do práv je podrobně popsán v návrhu na zrušení opatření obecné povahy a spočívá zejména v exponenciálním snížení hodnoty pozemků (oproti úpravě v předchozím územním plánu došlo příkladmo ke změně využití pozemků z bydlení na zeleň sídelní či zemědělství, k omezení zastavitelnosti jednotlivých pozemků apod.). Odpůrce dále ve vyjádření k návrhu tvrdil, že stěžovatelé test proporcionality nezahrnuli do návrhových bodů, k čemuž stěžovatelé v replice předložili protiargumentaci, ke které krajský soud vůbec nepřihlédl, a v rozporu s judikaturou (konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS) test proporcionality neprovedl, ač byl již od počátku namítán v návrhu. Tvrzení krajského soudu o nepředložení protiargumentace tedy není založeno na pravdě, a je proto zřejmé, že se krajský soud argumenty stěžovatelů vůbec nezabýval.

[7] Stěžovatelé dále nesouhlasili s krajským soudem, podle kterého nevymezili jednoznačně konkrétní skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti opatření obecné povahy. Stěžovatelé naopak podrobně vysvětlili, proč považují napadené opatření obecné povahy za nepřezkoumatelné a nezákonné. Podle stěžovatelů se krajský soud bez řádného odůvodnění přiklonil k názorům odpůrce, a porušil tak princip rovnosti stran, neboť ho bezdůvodně favorizoval.

[8] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl, případně zamítl. Stěžovatelé v kasační stížnosti pouze opakují návrhové body a z jejich kasační stížnosti ani nevyplývá, jak by měl krajský soud při aplikaci práva pochybit. Krajský soud v napadeném rozsudku vypořádal veškerou argumentaci stěžovatelů.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelé jsou řádně zastoupeni v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelé zpochybňují v zásadě pouze přezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť se domnívají, že se krajský soud nevypořádal s jejich protiargumenty postavenými proti argumentaci odpůrce kvůli svému nesprávnému závěru, že takové protiargumenty stěžovatelé nepředstavili.

[12] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře problematikou nepřezkoumatelnosti správních a soudních rozhodnutí již mnohokrát zabýval a dospěl k následujícím závěrům. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jsou-li rozhodné důvody opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS) nebo pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, č. 116/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[13] V posuzované věci stěžovatelé namítají především nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť se krajský soud podle jejich názoru nevypořádal dostatečně se všemi jejich argumenty. Stěžovatelé svůj návrh koncipovali tak, že v první řadě k většině z 66 dotčených pozemků uvedli, jak se jejich úprava v územním plánu dotýká jejich práv. V naprosté většině případů však zůstali zcela nekonkrétní a zpravidla se omezili na pouhé konstatování, že v důsledku přijetí územního plánu dojde ke snížení hodnoty pozemků, případně, že úprava územního plánu znemožňuje realizaci podnikatelských záměrů stěžovatelů, které však blíže nespecifikovali.

[14] Krajský soud takto koncipovaný návrh vypořádal tak, že se adresně vyjádřil pouze k úpravě pozemků, k nimž stěžovatelé uvedli konkrétní tvrzení (tedy nikoliv jen povšechné tvrzení o zmaření podnikatelských záměrů a snížení tržní hodnoty pozemku). K úpravě ostatních pozemků se krajský soud blíže nevyjadřoval a pouze konstatoval, že stěžovatelé nemají nárok na zhodnocování svých pozemků ani udržení jejich hodnoty při přijetí územního plánu a že na všechny obsahově totožné námitky stěžovatelů odpůrce odpovídal již v řízení o vydání opatření obecné povahy a následně i v podrobném vyjádření k návrhu, přičemž stěžovatelé žádnou protiargumentaci nenabídli, a je tedy zbytečné jen obsáhle opakovat, co se již stěžovatelé dozvěděli od odpůrce.

pokračování

[15] Takovému způsobu vypořádání není čeho vytknout. Řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je ovládáno dispoziční zásadou a krajský soud byl vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), bylo tedy na stěžovatelích, aby soudu předložili přesvědčivé důvody, pro které by napadené opatření obecné povahy nemohlo obstát, naopak nebylo na krajském soudu, aby obecnou a mnohdy neurčitou argumentaci stěžovatelů domýšlel či sám z vlastní iniciativy rozvíjel – v takovém případě by přestal být nestranným arbitrem sporu (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

[16] Pokud stěžovatelé předložili v zásadě stejné námitky v řízení o vydání opatření obecné povahy i v návrhu na zrušení opatření obecné povahy bez reakce na argumentační snahy odpůrce, může si krajský soud závěry odpůrce osvojit, aniž by je prezentoval jako vlastní či je podrobně opakoval (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, v němž sice zdejší soud přezkoumával rozsudek vydaný v řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s., ale uvedený závěr je v rozhodovací praxi aplikován i v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2023, č. j. 10 As 509/2021-72, bod [17]). Odkaz na podrobnou argumentaci odpůrce obsaženou již v rozhodnutích o námitkách stěžovatelů tedy není projevem favorizování odpůrce, jak se stěžovatelé mylně domnívají, ale pouhým důsledkem způsobu, jakým byl koncipován jejich návrh.

[17] Odpůrce stěžovatelům vysvětlil, že některé pozemky je nutno určit jako způsob využití zeleň sídelní, neboť je to třeba k dotvoření koridoru zajišťujícímu prostorové oddělení urbanizované části města a jejich propojení s rekreačními oblastmi a příměstskou krajinou bezmotorovou dopravou vedenou v přírodním prostředí, u jiných pozemků stěžovatelům vysvětlil, že nelze rozšiřovat zastavitelnou část obce do záplavového území či vyjmout další pozemky ze zemědělského půdního fondu atp. Na takto adresná vypořádání ke konkrétním pozemkům stěžovatelé zareagovali v podstatě pouze argumenty poukazujícími na snížení hodnoty pozemků, které v obdobné míře obecnosti nadnesli již v odpůrcem vypořádaných námitkách, a nikterak nereflektovali důvody, proč jejich námitkám odpůrce nevyhověl. Krajský soud tedy neměl důvod vysvětlení odpůrce opakovat. Stěžovatelé ostatně ani v kasační stížnosti nezpochybňují, že v argumentaci týkající se adresně konkrétních pozemků na odpůrcovy argumenty nereagovali.

[18] Zpochybňují však, že krajský soud reagoval na jiné argumenty, které se týkaly (ne)zákonnosti opatření obecné povahy a jeho přiměřenosti. Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že je zcela bezpředmětná polemika stěžovatelů, podle níž krajský soud nesprávně vycházel z tvrzení odpůrce, že stěžovatelé nezpochybňují zákonnost opatření obecné povahy. Stěžovatelé zcela dezinterpretují vyjádření odpůrce, který ve skutečnosti tvrdil, že argumentace stěžovatelů směřuje jen proti přiměřenosti opatření obecné povahy, což je pátý krok algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, jak jej vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS, a otázky spadající do jiných kroků algoritmu (včetně čtvrtého kroku, který se zabývá nezákonností opatření či přesněji jeho rozporem s hmotným právem) tak není nutno řešit. Za současné právní úpravy, kdy je soud v řízení o návrhu na zrušení obecné povahy vázán rozsahem a důvody návrhu, už algoritmus přezkumu může sloužit toliko jako pomůcka a rozřazení otázek pod jednotlivé kroky algoritmu přezkumu nemá žádný právní význam (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, č. 4562/2024 Sb. NSS). Rozhodné tedy

je především to, co navrhovatelé uvedou v návrhu. Stěžovatelé v návrhu uvedli, jak podle nich zasahuje napadené opatření obecné povahy do jejich práv a proč tento zásah považují za nepřiměřený. Na tyto návrhové body krajský soud reagoval odkazem na rozhodnutí odpůrce o námitkách či adresným vypořádáním (viz body [3] a [4] tohoto rozsudku) – a právě to je podstatné, neboť jeho úkolem bylo vypořádat se s návrhovými body, nikoliv se vyjádřit k tomu, do jakého kroku algoritmu přezkumu, kterým se ani nemusel řídit, návrhové body zařadil.

[19] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani z toho důvodu, že neprovedl test proporcionality. Stěžovatelé sice provedení testu proporcionality navrhovali, nicméně Nejvyšší správní soud musí znovu zdůraznit, že úkolem krajského soudu je posoudit důvodnost návrhových bodů a zvážit důvody zrušení opatření obecné povahy ve světle stěžovateli předkládaných tvrzení. Pouhý odkaz na test proporcionality neaktivuje povinnost krajského soudu domyslet si možné důvody nepřiměřenosti nezávisle na obsahu návrhu. Závěr výše uvedeného rozsudku č. j. 1 Ao 1/2009-120, že mají správní soudy vždy zkoumat přiměřenost omezení vlastnických a jiných věcných práv (i nad rámec důvodů uvedených v návrhu), již není za nyní účinné právní úpravy aplikovatelný. Označený rozsudek totiž počítá s kompletním přezkumem opatření obecné povahy nad rámec návrhu na jeho zrušení, neboť v takovém režimu přezkum dříve fungoval (srov. § 101d odst. 1 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2011). Za současné právní úpravy však již správní soudy jsou vázány rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s. v aktuálním znění), jak již bylo ostatně výše zmíněno.

[20] Stěžovatelé v návrhu nenabídli dostatek argumentů k tomu, aby krajský soud mohl test proporcionality na základě jejich tvrzení opravdu provést. Test proporcionality se používá k poměřování proti sobě stojících zájmů a stává se ze tří kroků, při nichž se zvažuje vhodnost, potřebnost a přiměřenost posuzovaného opatření. K testu vhodnosti (první krok testu proporcionality) stěžovatelé uvedli, že přijaté opatření není vhodné k dosažení cílů územního plánování, protože úpravou některých pozemků vzniknou proluky v zástavbě a že bude znemožněna realizace již pravomocně umístěných staveb; v testu potřebnosti (druhý krok testu proporcionality) opatření podle stěžovatelů neobstojí, neboť odpůrce nepřijal lepší úpravu předmětných pozemků, kterou stěžovatelé navrhovali; k testu proporcionality *stricto sensu* (třetí krok testu proporcionality) pak stěžovatelé pouze obecně uvedli, že opatření obecné povahy neúnosnou měrou působí škodu na jejich majetku a maří jejich (blíže nespecifikované) podnikatelské záměry.

[21] Z rozsudku krajského soudu vyplývá, že krajský soud vznik žádných proluk v zástavbě neshledal. Neopodstatněné byly podle krajského soudu i obavy stěžovatelů, že nebude možno realizovat již umístěné stavby, neboť územní plán působí *pro futuro*, a na již pravomocná rozhodnutí o umístění stavby tedy nemůže mít vliv. Dále krajský soud stěžovatelům vysvětlil, že nemají právní nárok na to, aby byly jejich pozemky zařazeny ke konkrétním jimi požadovaným způsobům využití (k tomu Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovateli navrhované změny v zařazení jejich pozemků vůbec nereflektovaly zájmy, které byly přijatým zařazením chráněny). K naprosto obecnému tvrzení o nepřiměřenosti zásahu do práv stěžovatelů krajský soud v obdobné míře obecnosti uvedl, že opatření obecné povahy není nijak excesivní a zásahy do práv stěžovatelů za nepřiměřené nelze považovat. Jak vidno, krajský soud sice formálně neprovedl tříkrokový test proporcionality, odpověděl však na veškeré otázky, které stěžovatelé k (ne)přiměřenosti napadeného opatření

pokračování

vztahovali, a jeho rozsudek tedy nelze považovat za nepřezkoumatelný ani v tomto ohledu. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že stěžovatelé v kasační stížnosti s tím, jak se krajský soud s jejich návrhem vypořádal, věcně nepolemizují.

[22] Pokud jde o stěžovatelovu povšechnou námitku, že krajský soud neprovedl navrhané důkazy, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu spisu a napadeného rozsudku *prima facie* vyplývá, že k jejich provedení nebyl důvod. Naprostá většina navrhaných důkazů byla obsahem správního spisu, kterým se nedokazuje (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod [36] a tam citovanou judikaturu). Stěžovatelé dále navrhovali důkazy prokazující jejich tvrzení, že na některých z dotčených pozemků byla již pravomocně umístěna či schválena stavba. Z rozsudku krajského soudu se však podává, že tato rozhodnutí nejsou přijatým územním plánem dotčena, a uvedené důkazy jsou tedy pro nyní posuzovanou věc irelevantní.

[23] Jak vyplývá z výše uvedeného, krajský soud se srozumitelně vypořádal se všemi návrhovými body, z jeho rozhodnutí je zřejmé, proč považoval návrh za nedůvodný a zamítl jej. Napadený rozsudek je tedy přezkoumatelný. K jeho věcné správnosti se Nejvyšší správní soud nemá prostor vůbec vyjadřovat. Veškeré výhrady stěžovatelů uvedené v kasační stížnosti totiž směřovaly proti tomu, s čím se krajský soud údajně nevypořádal. S věcnými (a přezkoumatelnými) závěry napadeného rozsudku stěžovatelé nepolemizují, a Nejvyšší správní soud se tak s ohledem na dispoziční zásadu, která ovládá řízení o kasační stížnosti, a z ní vyplývající vázanost soudu rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) věcnou správností napadeného rozsudku ani zabývat nemohl.

5. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli úspěšní, a nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému odpůrci žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

[26] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů řízení pouze v případě, kdy jí soud uloží povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); tak tomu v projednávané věci nebylo, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 23. srpna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu